София, 23 юлий 85 г.

Госпожице,

Азъ по никой начинъ върша узнава гимназiи, че послѣ ми е срамъ и да си ги признава-мъ. Още на слѣдния день, като ви изпратихъ възраженията ме-ни, азъ не знаехъ какво да се двоя отъ смущение. И не очак-вахъ нищо друго, освенъ да ме нарочате зли, каквото ми се пада въ случая. Вие бѣхте въ правото си, да ми наказва-вате ревностно писмото: Отъ кога наша милость си оз-волява да ви пише така? Но Вие сте добра, Вие прощавате и азъ Ви съмъ признателенъ. Точка.

Значи азъ имамъ вече свобода